

лесно ще си намѣришъ работа, и скоро ще спечелишъ толкова пари, че не петъ, ами петстотинъ козици ще можешъ да си купишъ. Я ми подари ти на мене твоитѣ козици — вижъ ме само колко съмъ стара и немошна, съ тѣхъ добре ще поминувамъ . . . Съжали се, мило козарче, надъ мене старицата, подари ми козицитѣ си! . .

Помисли си Петканъ, изгледа я отгоре до долу и отъ долу до горе, па реши:

— Вземи ги!

— Ти имашъ златно сърдце! — възкликна Орисницата зарадвана. — А ти вземи отъ мене за споменъ тоя козякъ, все може да ти свърши нѣкога нѣкоя работа.

И като изрече тия думи, чудната бабичка смъкна отъ гърба си козяка, подаде го на козарчето, подкара козицитѣ нагоре по планината и скоро се изгуби между скалитѣ.

— А сега азъ, нѣстина, трѣбва да трѣгна да търся работа, — си каза Петканъ и започна да се спуска надолу къмъ града. Слънцето печеше така силно, че Петканъ скоро се умори, постла на земята козяка и легна да си почине. Но още не успѣлъ да легне както трѣбва, небето се намръщи, черни облаци покриха жаркото слънце и рукна като изъ рѣката силенъ дъждъ.

— Дяволъ да го вземе, не може човѣкъ да си почине, както трѣбва! — ядоса се Петканъ и трѣгна да търси друго мѣсто да се подслони.

За голѣмо негово очудване, обаче, дъждътъ веднага спрѣ и слънцето пакъ пекна на проясненото небе. И той пакъ постла козяка на земята, за да си полегне, но небето пакъ се намръщи и пакъ завалѣ силенъ дъждъ. Дигна Петканъ козяка — дъждътъ престана.

— Вижъ ти какъвъ чуденъ козякъ! — зарадва се Петканъ, мѣтна го презъ рамо и трѣгна бодро-бодро къмъ града, да си търси щастието.

Не щешъ ли, тъкмо въ тоя день въ града имаше молебень за дъждъ. Цѣлото неселение отъ околността се бѣше събрало на градския площадъ предъ голѣмата черква да моли Бога да полѣе нивитѣ и лозята, които не бѣха виждали капчица влага отъ нѣколко месеци!

— Какво сте седнали да се молите? — имъ рече Петканъ. — Азъ мога веднага да ви докарамъ толкова